

gennemført på et seriøst grundlag, som giver os nogle pejlemærker for, hvor vi skal sætte ind i den kommende tid, og som vi måske yderligere kan blive klogere på, når de supplerende undersøgelser foreligger.

Klassekvotienten har igen været til debat, og dér har vi i ministeriet den opfattelse – den har vi af gode grunde også i regeringen – at der i en række klasser ude over landet er plads til at øge antallet af børn. Det giver jo præcis mulighed for at øge investeringerne på andre områder inden for folkeskolen, og der er for så vidt intet i vejen for, at man også i de mindre klasser kan starte med en forholdsvis høj klassekvotient, under forudsætning af at man samtidig gennemfører de nødvendige støtteforanstaltninger. Det kan meget nemt vise sig at være en fornuftig ressourceudnyttelse og samtidig på længere sigt give gode resultater.

Der har været en diskussion om skoleledelsen, som jeg jo selv lagde op til. Det, jeg sagde, skal ikke forstås anderledes, end at den dygtige skoleleder er den skoleleder, der er i stand til at etablere et godt og konstruktivt samarbejde med sine medarbejdere. Men der er én, der skal have ansvaret, og der er én, der må gå i spidsen for, at det kan lykkes, og dér har skolelederen i kraft af sin stilling en særlig forpligtelse.

Det er også grunden til, at vi i Undervisningsministeriet har gennemført og fortsat gennemfører kursusvirksomhed og støtteforanstaltninger, som kan hjælpe skolelederen i den nye fremtidens skole til at løse den opgave, som givetvis er både anderledes og i en vis udstrækning også mere krævende, end den har været tidligere. Jeg mener, at vi også har er godt på vej.

En leder – hvad enten det er en skoleleder eller en leder i det private erhvervsliv – er en dårlig leder, hvis han blot sidder i toppen og dikterer. Så får man ikke glæde af medarbejdernes engagement i sagen. Det er samarbejde, der må være det bærende element, og skolelederen må inspirere til det, gå foran og motivere til, at det kan lade sig gøre.

Men skolelederen er jo ikke den eneste, der har brug for efteruddannelse i forbindelse med realiseringen af den nye folkeskolelov. Det har skolens lærere også i meget høj grad, og det er da grunden til, at vi har et meget omfattende efteruddannelsesprogram. Jeg har bemærket, at nogle har talt om, at der var behov for en ny organisering af efteruddannelsen, og det mener jeg faktisk vi allerede er i gang med. Den måde,

efteruddannelsesinitiativerne tilrettelægges på i dag, er anderledes end tidligere og på mange områder mere imødekommende over for den enkelte lærer, den enkelte skole og den enkelte kommune.

Jeg synes, vi kan glæde os over, at omfanget af uddannelses timer for lærerne har været stærkt stigende på det seneste. Det bekræfter forståelsen af betydningen af, at vi tilrettelægger efteruddannelse for medarbejderne. Men der er naturligvis en balance, vi skal søge at holde: på den ene side give disse muligheder for skolerne medarbejdere og på den anden side sørge for, at de også er til stede, så børnene kan blive undervist.

Der har også været debat om fagligheden kontra de almendannende aspekter af skolens virksomhed, og jeg mener, de to ting skal følges ad hånd i hånd. Vi skal selvfølgelig give børnene de grundlæggende kundskaber og færdigheder. Det har skolen altid gjort, det skal skolen fortsat gøre, og det står faktisk endnu tydeligere end før i den nye folkeskolelov, idet ministeren bemyndiges til – og har gjort det med forligspartiernes tilslutning – at udpege centrale kundskabs- og færdighedsområder inden for alle fag og alle obligatoriske emner. Der eksisterer altså en klar forpligtelse til at sikre det tilfredsstillende faglige niveau, men ved siden af har skolen en række andre opgaver at løse, og disse opgaver knytter sig først og fremmest til, som nogle har udtrykt det, at udvikle de menneskelige egenskaber og sætte dem i centrum.

Der er fremkommet en kritik, som jeg også er nødt til at give et par ord med på vejen. Den er kommet fra de økonomiske vismænd og fra Velfærdskommissionen, og det er selvfølgelig udsagn, som vi også skal tage seriøst i vores arbejde med udviklingen af folkeskolen. Men jeg er nødt til at sige, som jeg har gjort det før – vistnok oven i købet fra denne talerstol – at både vismændene og Velfærdskommissionen har set mere tilbage, end de har set fremad. De har i høj grad undladt at være opmærksomme på, at der er gennemført en ny folkeskolelov, som på en række områder lægger en helt ny linje for folkeskolens udvikling, og dette arbejde vil forhåbentlig lykkes.

Jeg vil for så vidt gerne takke for dagsordenen. Dens indhold svarer til det, der er vores intentioner og bestræbelser i Undervisningsministeriet, nemlig at fremme kvalitetsudviklingen i skolen og sikre nogle evalueringsredskaber, så vi hele tiden er i stand til at forbedre skolen og forbedre mulighederne for den enkelte elev.